

Arnhem, 14 mei 2023

Lieve Inflatie,

De regens hebben de bomen gevuld met vers blad, de horizon is dichtgegroeid.
Het lichtgroene seizoen is begonnen en wakkerde mijn optimisme aan.

Dus ik kocht een lot.

Dat doe ik af en toe. Slechte investering, ik weet het,
een lot kopen is je eigen verlies organiseren,
toch val ik soms voor de verleiding.

Het is net als bij een nieuw boek;
voor je hem openslaat liggen alle mogelijke werelden nog achter de kaft op je te wachten.

Zo is het ook met een lot; tót de nummers zijn getrokken bestaat de kans op
tja
op wat eigenlijk?

In mij woekert de illusie dat rijkdom mijn leven makkelijk zou maken,
terwijl ik ook wel weet dat wat mijn leven hobbelig maakt
niet het gebrek aan iets is, maar misschien juist een teveel.

Een teveel aan mezelf.

Met rijkdom poets ik mezelf niet weg.

Maar al vermoed ik dat geld inderdaad niet gelukkig zal maken,
zou ik die theorie graag in de praktijk toetsen.

Al is het maar om de inflatie te lijf te gaan.

Dus koop ik af en toe een lot.

Bij het Rijksmuseum doe ik mee aan de loterij
waarmee je het laatste kaartje voor Vermeer kan winnen;
de succestoonstelling die al maanden uitverkocht is.

Wordt mijn naam getrokken, dan valt mij geen materiele rijkdom ten deel,
maar wel geestelijke – en dat is ook wat waard.

Misschien wel meer.

Toen ik net begon met schrijven zocht ik een mecenas;
ik had mijn oog laten vallen op Nina Storms, voorheen Brink,
en liet haar via haar woordvoerder Kay van de Linde een sonnet bezorgen.

Nooit meer iets van gehoord.

Ze zal me vast geen winstgevende investering hebben gevonden
en dat is natuurlijk ook zo; de meeste kunst is niet winstgevend,
niet materieel in ieder geval – wij mikken op de geestelijke winstgevendheid.

Dat is ook wat waard, maar rijk word je er niet van.

Dan kan je nog beter een lot kopen.